

1 Cine este norocoasa?

— Știi ce, Pete? a spus fratele meu, Colțunaș. Măine mă căsătoresc.

Am ridicat privirea de pe cărțile de baseball.

— Nu cumva te pripești? am întrebat, ținând cont că fratele meu, Colțunaș, nu are decât cinci ani.

— Nu, a răspuns el.

— Și... cine-i norocoasa?

— Sheila Tubman, a zis Colțunaș.

M-am prăbușit la podea, prefăcându-mă mort. Am fost convingător, Colțunaș s-a apucat să mă zgâlțâie și să strige:

— Trezește-te, Pete!

„Care-i faza cu *Pete*?” m-am gândit eu. „Încă de când a început să vorbească, mi-a spus *Piii-tă*.”

Apoi Tootsie, sora mea, care are doar un an și jumătate, a țopăit în jurul meu, cântând:

— Sus, Piii... sus.

După aceea a apărut mama lângă mine, spunând:

— Peter... ce s-a întâmplat? Ești bine?

— I-am spus că mă căsătoresc, a răspuns Colțunaș. Și a căzut din picioare.

— Am căzut din picioare când mi-ai spus cu *cine* te căsătorești, am zis eu.

— Cu cine te căsătorești, Colțunaș? a întrebat mama, de parcă am fi discutat serios despre nunta lui.

— Cu Sheila Tubman, a răspuns Colțunaș.

— Nu rosti numele ăla în preajma mea, i-am spus, sau voi leșina din nou.

— Că tot veni vorba despre Sheila Tubman... a început mama.

Dar nu am așteptat să termine.

— Mă faci să-mi fie greață... am avertizat-o eu.

— Serios, Peter, nu cumva exagerezi? a spus mama.

M-am apucat cu mâinile de burtă și am gemut, dar mama a continuat să vorbească.

— Buzz Tubman este cel care ne-a spus despre casa din statul Maine.

— „M-a-i-n-e“, așa se scrie „Maine“, a intonat Colțunaș.

Mama s-a uitat la el și a continuat nestingherită.

— Iar această casă este exact lângă locul pe care l-au închiriat pentru vacanța lor, m-a lămurit ea.

— Îmi scapă ceva aici, am spus. Ce casă? Ce vacanță?

— Îți amintești că am decis să plecăm pentru câteva săptămâni în august?

— Da... și?

— Și am primit o ofertă nemaipomenită pentru o casă din Maine.

— Iar familia Tubman va sta ușă în ușă cu noi? Nu-mi venea să cred.

— Sheila Tubman... ușă în ușă... două săptămâni întregi?

— Trei, a zis mama.

Am picat iarăși lat pe podea.

— Iar a făcut-o, mamă! a exclamat Colțunaș.

— Se preface doar, i-a spus mama lui Colțunaș. Se poartă foarte prosteste, nimic mai mult.

— Deci nu trebuie să mă căsătoresc cu Sheila mâine, a zis Colțunaș. O să mă căsătoresc cu ea în Maine.

— Pare mai logic așa, i-a răspuns mama. În
Maine puteți avea o nuntă frumoasă, sub copaci.

— Sub copaci, a repetat Colțunaș.

— 'Paci... am auzit-o pe Tootsie, care mi-a
aruncat un pumn de ursuleți gumați în față.

Și așa a început totul.

2 Pete și Farley

În seara aceea am mers să luăm cina la Tico-Taco. Nu mi-era prea foame. Gândul că voi petrece trei săptămâni ușă în ușă cu Sheila Tubman era îndeajuns pentru a-mi tăia pofta de mâncare. Aș vrea ca familia Tubman să se mute pe o altă planetă! Dar până se va întâmpla asta, nu am cum să o evit pe Sheila. Locuiește în aceeași clădire cu noi. Mergem la aceeași școală.

Am scos un fel de mormăit, iar tata s-a uitat la mine.

— Ce este, Peter?

— Sheila Tubman, am zis eu.

— Ce-i cu ea? a întrebat tata.

— Ne căsătorim, a răspuns Colțunaș, cu gura plină de pui și taco.

— Nu vorbesc despre nunta ta, am spus eu. Vorbesc despre faptul că vom petrece trei săptămâni în Maine, ușă în ușă cu familia Tubman.

— Nu va fi atât de rău pe cât crezi, a zis mama.

— Nici nu știi cât de rău *cred* c-o să fie!

— Sheila este mai mare acum. A terminat clasa a VI-a, la fel ca tine.

— Ce-are a face vârsta cu asta? Va fi în continuare Regina Păduchilor.

— Ce sunt „păduchii“? a întrebat Colțunaș.

Pentru că nu i-am răspuns, a început să mă tragă de mânecă.

— Ce înseamnă „păduchi“, Pete?

— De când sunt *Pete*? am întrebat, scuturându-mă de el.

— De astăzi, a răspuns el.

— Ei bine, prefer Peter, dacă nu te deranjează.

— Pete este un nume mai bun pentru un frate mai mare.

— Iar Farley este un nume mai bun pentru un frate mai mic!

M-am gândit că asta îi va închide gura, având în vedere că numele său adevărat este Farley Drexel Hatcher și că este gata să ucidă pe oricine îi spune astfel.

— Nu-mi spune Farley! a exclamat el.

Apoi mi-a dat drumul de tot și a țipat:

— Sunt *Colțunaș*!

Chelnerul, care l-a auzit din partea cealaltă a încăperii, a venit la masa noastră și a spus:

— Îmi pare rău... nu avem astă-seară. Dar avem prăjitură cu ciocolată, care este aproape același lucru.

Tata a trebuit să îi explice că nu vorbeam despre desert. Iar mama a adăugat:

— Nu mâncăm niciodată desert până nu terminăm felul principal.

— A! a spus chelnerul.

Dar înainte să apuce să se îndepărteze, *Colțunaș* a ridicat privirea spre el și a spus:

— Aveți păduchi?

— Păduchi? a întrebat chelnerul. La desert?

Părea confuz. Mai ales când *Tootsie* a lovit cu lingura în tava ei de bebeluș și a fredonat:

— Păă-duuchi... Păă-duuchi...

Mi-am dat seama că fratele meu avea să pună *din nou* aceeași întrebare, dar înainte să apuce i-am astupat gura cu mâna. Apoi tata i-a spus chelnerului că nu aveam nevoie de nimic pentru moment.

Chelnerul s-a îndepărtat clătinând din cap, iar eu mi-am luat mâna de la gura lui Colțunaș. De îndată ce am făcut-o, a reînceput:

— Ce înseamnă „păduchi“?

De data asta oamenii de la masa alăturată s-au întors spre noi.

— Sunt ca niște lindini, i-a spus mama încet.

— Ce sunt „lindinile“? a întrebat Colțunaș.

— Paraziți de cap, a spus tata, aproape în șoaptă.

— Paradiți de cap? a întrebat Colțunaș.

— Nu „paradiți“, găgăuță, i-am zis eu. „Paraziți“. Niște insecte mici și nasoaie care mișună prin păr.

Am pocnit din unghii înspre el, cum făcea Sheila Tubman cu mine.

Colțunaș a țipat:

— Nu vreau insecte nasoaie care să-mi mișune prin păr!

Acum toată lumea din restaurant s-a întors spre noi.

— Ajunge, Peter, a spus tata.

— Păi, el a vrut să știe.

— *Ajunge*, a repetat mama.

S-a auzit „aaa-juun-geee“, ceea ce a pus-o pe Tootsie pe treabă.

— Iii-iii-iii-iii, a chirăit Tootsie, bătând cu limba în masă.

„Așa va fi toată vara“, m-am gândit, „doar că mai rău“. Am lăsat taco-ul jos și am spus:

— Poate-ar trebui să merg în tabără în august.

Tata a afixat o privire serioasă.

— Nu avem bani anul ăsta, Peter. Nu am pleca deloc de acasă dacă nu ar fi bunica, care plătește mai mult decât partea ei.

— Dar, dacă vrei, poți să-ți aduci un prieten, a spus mama.

— Un prieten? am întrebat eu. Adică pe cineva ca Jimmy Fargo?

Au încuviințat amândoi.

Jimmy este cel mai bun prieten al meu din New York. Mereu am vrut să petrecem vara împreună.

— Dar eu? a întrebat Colțunaș. Pot să-mi aduc și eu un prieten?

Mi-am ținut respirația.

— Vei găsi un prieten în Maine, i-a spus mama.

— Și dacă nu? a întrebat Colțunaș.

— Te căsătorești, i-am amintit eu.

— Și asta înseamnă că nu mai pot avea un prieten? a întrebat Colțunaș.

— Bineînțeles că poți, i-a răspuns mama. Eu sunt căsătorită și am prieteni. Tati e căsătorit și are și el prieteni.

— Ce zici de Unchiul Pană? am întrebat eu.

Unchiul Pană este pasărea myna a lui Colțunaș.

— E prietenul tău, nu-i așa?

— Nu mă pot juca cu Unchiul Pană, a spus Colțunaș. Nu este genul ăla de prieten. Și nici nu mă pot căsători cu el. Dacă ar fi fost o pasăre-fată ar fi fost diferit.

— Oamenii nu se căsătoresc cu păsări, i-am zis eu.

— Unii da.

— Spune-mi unul, i-am răspuns.

— Tipul care este căsătorit cu Big Bird în *Păpușile Muppets*.

— Big Bird nu e căsătorit, am zis eu.

— Habar n-ai! a strigat Colțunaș.

A învățat să spună asta ori de câte ori cineva nu este de acord cu el. Pune capăt conversației în mod garantat.

— Mă dau bătut, am spus, întorcându-mă la taco-ul meu, care începea să se pleoștească.

— Sus, a repetat Tootsie, întinzând brațele. Sus... sus... sus.

Tata a ridicat-o din scăunelul ei de bebeluș, iar ea s-a foit până a lăsat-o jos. Apoi a luat-o din loc, pornind prin restaurant și oprindu-se la fiecare masă. Colțunaș a țâșnit de pe scaun și a zbughit-o după ea. Nu este tocmai relaxant să iau masa în oraș cu familia.

— Aici, fetițo... a spus Colțunaș, de parcă ar fi chemat un câine. Uite ceva doar pentru tine.

A ademenit-o înapoi la masa noastră și i-a pus niște taco pe tavă.

— Mmm... ce bun e... i-a zis el.

Tata a pus-o pe Tootsie la loc pe scăunelul ei, iar ea și-a îndesat bucățelele de pui în gură.

— Întotdeauna știu ce vrea Tootsie, a zis Colțunaș. De aia sunt fratele ei preferat.

— Tootsie nu are preferințe, i-a răspuns mama. Își iubește amândoi frații.

— Dar pe mine mă iubește cel mai mult! a spus Colțunaș.

Apoi s-a uitat la mine și a râs, ceea ce a făcut ca jumătate din mâncarea din gura lui să ajungă pe cămașa mea.

L-am sunat pe Jimmy Fargo de îndată ce am ajuns acasă. L-am rugat să vină în Maine cu noi.

— Trei săptămâni ușă în ușă cu Sheila Tubman?